Міхась Болсун

Паэзія

Петрыкаў

Гамоняць сосны з ветрыкам,
Чарот ідзе ў ваду,
Дзе выплыў з лесу Петрыкаў —
Палесся дзіўны кут.
Лінейкі вуліц роўныя,
У цішу кліча парк,
Мясціны там цудоўныя
Для закаханых пар.
Пейзажы непаўторныя
Адкрыюцца з гары.
Сляды вакол гісторыі,
Ваенные пары.
Адорыць дождж вясёлкаю,
Паветра — лусту маж,
Бы зноў за Навасёлкамі
Стажок вяршыць Талаш.
Вітае Прыпяць кнігаўка,
Нырне ў траву чырок.
Вучу тут не па кнігах я
Прыроды мудры ўрок
Буслянкі па-над хатамі.
Грыбы ў лясах — бяры!
Жывуць, душой багатыя,
Палешукі-сябры.
І з мазалём, і з песняю
Адвечна тут жывуць.
Жамчужынай палескаю
Сягоння край завуць.

2012 г.

«Дзеці сонца»

Узорнай вакальнай студыі
Чачэрскага раённага цэнтра
дзіцячай творчасці «Дзеці сонца»

Калі спяваюць «Дзеці сонца»,
праменна ззяе іх убор,
Чаруе сэрца спеў бясконца,
Імкне на волю, на прастор.
Цудоўным гукам цесна ў сценах,
Ляцяць за горад, Сож і гай…

Прымаюць гурт замежжа сцэны,
Дзе славіць ён чачэрскі край.
Дужэюць юнай песні крылы,
Звіняць, лунаюць галасы,
Бо песня — скарб духоўнай сілы,
Пяшчоты, радасці, красы.
10.10.2012

Каравай на далонях

Камбайнёрам Чачэршчыны

Бы Чачора вясной
Разліваецца свята.
Залыты каравай
На далонях плыве.
Зноў вітае Чачэрск
Песняй звонкай, крылатай
Тых, хто з нівай дружыў,
Шчыраваў на жніве.

Шчодрасць светлай душы,
Рук руплівых упартасць
Праз гады па жыцці
Яны годна нясуць.
Клопат першы — пра хлеб, —
Легла лёсу так карта, —
Увабралі ў сябе,
Як абсягаў красу.

Хвалі спелых жытоў
Ім спяваюць адвечна.
Барва позняй зары
Там залоціць штурвал.
Не шкадуйце ж ім слоў
Цёплых, шчырых, сардэчных,
Ім, не звыклым да свят,
Не шкадуйце пахвал!
9.10.2012

***

Блакітныя вочы,
Лагодная ўсмешка
Прысніліся ўночы —
Чаруюць бязмежна.
Так шчыра глядзела,
Я быў, як прыкуты!
Ды сны адляцелі —
Наяве пакутвай.
11.04.2009

***

Сонца кроіць лёд на крыгі,
Сож згубіў зусім спакой.
Вецер чайкай лёгкакрылай
Дзень кружляе над ракой.
Вербы дружнаю сямейкай
Ногі мыюць у вадзе.
Адкрываюць лозы вейкі,
Каб вясну не праглядзець.
14.04.2013

Асенні матыў

Вецер грае без смычка і нотаў.
Сум панеслі ў вырай журавулі.
Залатыя ордэны лістоты
Уручае восень зноў зямлі.
Дождж прышпіліць тыя ўзнагароды —
Зажаўцеюць сцежкі навакол,
А надыдзе волкая пагода,
Слёзы пусцяць шыбіны вакон.
Гракавым крылом блішчаць барозны —
Зябліць трактар тлустыя пласты
Покуль не абдыме вечар позні
Край туманам золкім і густым.
17.10.2012.